

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D.H.**, v ČR bytem ..., *zastoupeného JUDr. Pavlem Turoněm, advokátem se sídlem Moskevská 66, Karlovy Vary*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **12. 5. 2014, čj. 1165/DS/14-3,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2014, čj. 24582/OD/13-2/Klep., Magistrát města Karlovy Vary zamítl žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění skupiny B, jelikož žadatel neprokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014, čj. 1165/DS/14-3, Krajský úřad Karlovarského kraje odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary potvrdil.

Řidičská oprávnění a řidičské průkazy upravuje zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve

znění pozdějších předpisů [dále též jen „zákon č. 361/2000 Sb.“ nebo „zákon o silničním provozu“].

Ve smyslu § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která [mimo jiné] má na území České republiky obvyklé bydliště.

Mezi účastníky řízení je spor zejména o to, zda v daném případě bylo prokázáno splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu.

II. Žaloba

Žalobce namítá, že žalovaný na základě zkreslení jím uváděných skutečností za současné nesprávné aplikace zákona dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný vychází v převážném rozsahu pouze z citace rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary a žalobcovu argumentaci hodnotí jako soupeření se správním orgánem či jako napadání správního orgánu, aniž by se zabýval skutečným obsahem odvolání. Žalovaný tak předmětnou právní záležitost posunuje do osobní roviny, což v žalobci vzbuzuje důvodné pochybnosti o objektivitě a nezájatosti žalovaného ve věci. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se mu nepodařilo prokázat osobní vazby k místu deklarovaného přechodného pobytu na území České republiky. K osvědčení obvyklého bydliště v ČR žalobce správnímu orgánu předložil potvrzení o přechodném pobytu na území ČR, nájemní smlouvu k bytu užívanému v Karlových Varech, doklady o úhradě nájemného a výpis z živnostenského rejstříku. Z těchto listin jednoznačně vyplývá, že v Karlových Varech pobývá jak z důvodů osobních vazeb, tedy nájmu bytu, který zde užívá a hradí za užívání nájemné, tak z důvodu podnikání, které zde jako OSVČ provozuje. Je tudíž i zcela pochopitelné, že se sem pravidelně vrací a že zde má obvyklé bydliště v ČR. Správní orgán prvního stupně i žalovaný předložené důkazy zpochybňovaly, aniž by uvedly tomu odpovídající objektivní důvody. V hodnocení předložených důkazů žalovaným se tak projevují prvky svévole. Není totiž možné předložený doklad o úhradě nájmu odmítnout s tím, že není jisté, zda má návaznost na účetnictví pronajímatele. Stejně nesprávné je hodnocení nájemní smlouvy či skutečnosti, že žalobce má sídlo své firmy v místě svého pobytu v Karlových Varech a že jako bydliště je uvedena adresa v SRN anebo zpochybňování jím předložených důkazů proto, že ho v řízení před správním orgánem zastupovala osoba, která mu pronajala byt. Obdobným způsobem může žalovaný přistupovat i k jakýmkoliv jiným jím předloženým důkazům a dovozováním údajných důvodných pochybností je zpochybňovat. O diferencovaném přístupu žalovaného k důkazům pak svědčí postoj k důkazům, které si správní orgán prvního stupně opatřil sám, tj. zpráva ze SRN a zpráva o žalobcově dohledání v místě bydliště. Dovozerovat ze skutečnosti, že nebyl v rámci snahy jej vyhledat v místě bydliště zastížen doma, že se nezdržuje na uváděné adrese a tudíž neprokazuje své obvyklé bydliště, je chybné. Důkazem o tom, že se v bytě nezdržuje, nemůže být ani to, že pronajímatel o něm nic neví. Je přece pochopitelné, že se musí pohybovat i mimo byt, tak jako každý. Důležité ale je, že se do bytu, jako do svého bydliště, pravidelně vrací a tedy slovy zákona zde má své obvyklé bydliště. Zpráva ze SRN pak nevylučuje existenci jeho obvyklého bydliště v ČR, což žalovaný zcela ignoruje. Současný postoj správního orgánu prvního stupně i žalovaného ve věci je v rozporu s jeho postojem v souvislosti s žalobcovým přijetím k výuce a výcviku řidiče. Podmínkou přijetí k výuce a

výcviku je totiž kromě dalších skutečností dle § 13 odst. 1 písm. e) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel i to, že žadatel má na území České republiky obvyklé bydliště. Podmínkou k získání řidičského oprávnění je pak složení zkoušky odborné způsobilosti, kterou dle § 33 uvedeného zákona provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, tedy správní orgán prvního stupně. Jestliže tedy žalobce byl způsobilý k tomu, aby byl přijat k výuce a aby byl připuštěn ke složení zkoušky odborné způsobilosti, není možné, aby při totožných, tedy nezměněných svých osobních poměrech, nebyl způsobilý k udělení řidičského oprávnění. Pokud by totiž nesplňoval podmínku obvyklého bydliště, nemohl by být přijat k výuce a ani by nemohl být správním orgánem prvního stupně připuštěn ke složení zkoušky odborné způsobilosti. Tyto dvě fáze vedoucí k získání řidičského oprávnění nelze od sebe oddělovat, jak se snaží žalovaný. Kontinuita rozhodování správního orgánu a právního očekávání musí být zachována. Jestliže se žalovaný dovolává Směrnice Rady č. 91/439/EHS čl. 9, resp. čl. 12 Směrnice Evropského parlamentu a Rady čl. 2006/126/ES o řidičských průkazech, které vykládají pojem obvyklé bydliště, pak všechny zde uvedené podmínky, tj. akcentace osobních vazeb před pracovními vazbami, žalobce jednoznačně splňuje. V tomto směru dále poukazuje na rozsudek Evropského soudního dvora (druhého senátu) ve věci C - 467/10 v řízení SRN proti B.A. Skutkové závěry, ke kterým správní orgány dospěly, jsou výsledkem nesprávného hodnocení důkazů. Žalovaný pochybil, když nevyhověl žalobcovu odvolání. V důsledku toho pak žalovaný dovodil nesprávné skutkové a poté i nesprávné právní závěry.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

K obsahu žaloby se Krajský úřad Karlovarského kraje vyjádřil tak, že při svém rozhodování vycházel z okolností daného případu, kdy měl žalobce možnost nespochybnitelně prokázat obvyklé zdržování se na území ČR množstvím jím navržených důkazů. Žalobci se však nepodařilo prokázat tvrzenou skutečnost o obvyklém zdržování se na území ČR. Z dikce § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám na území ČR a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Z toho důvodu považoval žalovaný polemiky žalobce o tom, že ke splnění a plnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR (*dle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu*) postačuje předložení (*dle § 92 odst. 4 písm. d) tohoto zákona*) vydaného potvrzení o formálním povolení k přechodnému pobytu na území ČR, výpisu ze živnostenského rejstříku s uvedením vzniku oprávnění na území ČR od data 2. 12. 2013, s adresou bydliště na území SRN bez dalších návazností na prokázání osobních vazeb k území ČR či reálného podnikání, když místem údajného podnikání na území ČR je místo na stejné adrese s adresou tvrzeného přechodného pobytu datovaného od 21. 2. 2013 do 20. 10. 2014 (přestože nájemní smlouva, sepsaná dne 10. 5. 2013 na dobu určitou do 10. 5. 2014, je určena toliko za účelem a výhradně k bydlení), a dodatečně předložené 4 ks stvrzenek „o platbách neidentifikovatelného nájemného“ vystavené původním zmocněncem žalobce bez dalšího a při vědomí skutečností nabytých úřední činností o tzv. turistice za řidičskými průkazy, za liché. Namísto zákonem dané součinnosti a povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení vede žalobce spor se správními orgány o výklad příslušných paragrafů zákona o silničním provozu a správního řádu a domáhá se vydání řidičského průkazu ČR bez prokazatelného splnění podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR a ignoruje plnění této zákonem stanovené podmínky. Skutečnost, kdy žalobce setrvává na nesprávném výkladu splněné podmínky obvyklého bydliště „pro udělení řidičského oprávnění vydáním“ řidičského

průkazu ČR, kdy výzvu správního orgánu prvního stupně rozporoval, na povinnou spolupráci ve smyslu označení důkazních prostředků na podporu svého tvrzení o obvyklém bydlišti na území ČR reagoval negativně a pokud předložil „4 pokladní doklady o údajných platbách jakéhosi nájemného v roce 2013“, nejednalo se rozhodně o takové důkazní prostředky, které by splnění zákonem stanovené podmínky obvyklého bydliště nezvratně prokazovaly. Jiné důkazní prostředky nenavrl a jak je patrné ze spisu, navrhnout nehodlal, trvalý pobyt na území ČR nemá, nedal tak správnímu orgánu prvního stupně jinou možnost než žádost zamítnout.

Podkladem pro rozhodnutí byly rovněž skutečnosti známe správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, tedy informace a údaje, které správní orgán získal při výkonu své působnosti. Žalovaný vycházel z jemu známé skutečnosti z úřední činnosti o takzvané turistice za řidičskými průkazy, jejímž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů. Vzhledem k tomu, že se tyto skutečnosti známe z jeho úřední činnosti nedokazují, posoudil okolnosti podané žádosti za jeden z mnoha bezpočtu případů podaných žádostí v rámci takzvané turistiky za řidičskými průkazy. Žalovaný setrvává na závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, že se žalobci nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu (nemá-li na území trvalý pobyt), resp. žalobce nedoplnil či nenavrl jiný důkazní prostředek nebo takové prostředky, které by ve svém souhrnu skutečnost o jím tvrzeném obvyklém bydlišti na území ČR prokazovaly.

Žalovaný je přesvědčen, že oponentura žalobce ve smyslu dostatečnosti jím předložených „dokladů a potvrzení“ ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR) pro udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu ČR, je z pohledu garance údajů uváděných v řidičském průkazu ČR účelová, tendenční a ve vztahu k odpovědnosti za udělení řidičského oprávnění vydáním řidičského průkazu ČR bezpředmětná. Podle čl. 7 bod 1. směrnice Rady 91/439/EHS, o řidičských průkazech, řidičské průkazy mohou být vydány pouze žadatelům ... b) kteří mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydal, nebo kteří mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují. Důkazy vyvracející více než důvodné pochybnosti o obvyklém zdržování se žalobce /vycházející ze skutečné domácnosti fyzické osoby/ na území ČR navrženy či předloženy nebyly.

IV. Jednání

Při jednání před soudem dne 24. 6. 2015 účastníci řízení setrvali na svých svrchu rekapitulovaných stanoviscích.

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Výzva k odstranění vad žádosti

Ve shodě s žalovaným je soud toho názoru, že žalobce si v žalobě nevytvořil předpolí pro uplatnění námitky nedostatečného poučení správním orgánem, které se pak věnoval při

jednání před soudem (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Z důvodu úplnosti lze však i na tuto námitku alespoň stručně reagovat.

Dne 17. 12. 2013 pod čj. 24582/OD/13/Klep. Magistrát města Karlovy Vary vyzval žalobce k doplnění žádosti o vydání nového řidičského průkazu s udělením ŘO skupiny B o prokázání osobních vazeb k místu bydliště na území České republiky s tím, že jednou z podmínek pro udělení ŘO je v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu obvyklé bydliště žadatele na území České republiky. Nato se ve výzvě cituje definice pojmu obvyklé bydliště na území ČR stanovená v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu a současně se uvádí, že i Směrnice č. 2006/126/ES stanoví pojem „obvyklého bydliště“ shodně se zákonem o silničním provozu. Směrnice v čl. 12 stanoví, že pro účely této směrnice se „obvyklým bydlištěm“ rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce, z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejich osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. V závěru výzvy se zdůrazňuje, že definice obvyklého bydliště není postavena na prioritním prokazování pracovních vazeb, ale na osobních vazbách žadatelů.

Na rozdíl od žalobce má soud za to, že z uvedené výzvy je dostatečně zřejmé, ohledně jakých skutečností a z jakého důvodu má žadatel předestřít správnímu orgánu tvrzení a předložit či alespoň označit vhodné důkazní prostředky. Ze správních spisů pak lze dovodit, že žalobcovo nevyhovění citované výzvě padá na vrub ne její nenáležitě dikci či formě, nýbrž jeho pevnému přesvědčení, že doklady, které již předložil, plně dostačují ke kladnému vyřízení předmětné žádosti (viz zejména jeho odvolání proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 12. 2013, čj. 24582/OD/13/Klep., o přerušení řízení).

Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Jelikož žalobce byl již v řízení před správním orgánem prvního stupně zastoupen osobou, která se k problematice řidičských průkazů cizinců velice podrobně vyjadřovala, nelze podle názoru soudu v tom, že správní orgán prvního stupně *výslovně* neuvedl, co je pro něho akceptovatelné ve vztahu k prokázání obvyklého bydliště, spatřovat žádné pochybení, natož takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

V.2 Obvyklé bydliště na území České republiky

V.2.1 Prokázání obvyklého bydliště

V § 52 správního řádu se praví: Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení [*věta první*]. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci [*věta druhá*].

Soud má za to, že povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení ve smyslu § 52 věty první tohoto zákona zatěžuje účastníka řízení zejména tehdy, žádá-li o přiznání určitého

oprávnění. V takových případech má správní orgán povinnost provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 věty druhé uvedeného zákona především proto, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).

Uvedená interpretace není podle názoru soudu v rozporu ani s § 3 správního řádu, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Zákonodárce u této základní zásady činnosti správních orgánů použil dikci ne „postupuje správní orgán tak, aby *zjistil* stav věci“, nýbrž „postupuje správní orgán tak, aby *byl zjištěn* stav věci“, z čehož se dá usuzovat na to, že v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 věta druhá tohoto zákona), zatímco v řízeních, v nichž má být na žádost přiznáno oprávnění, je správní orgán sice rovněž povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 věta první uvedeného zákona), ale okolnosti důležité pro ochranu soukromého zájmu žadatele mohou být zjišťovány tak, že žadatel je – neučinil-li tak už v žádosti – správním orgánem vyzván, aby takovéto okolnosti tvrdil a na podporu svých tvrzení označil či předložil patřičné důkazy. Zde je na místě připomenout také ust. § 50 odst. 2 věty třetí správního řádu, podle něhož nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.

Jednou z podmínek udělení řidičského oprávnění osobě, která nemá na území České republiky trvalý pobyt, je, že prokáže, že na našem území je místo, kde tato osoba buď pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb a popřípadě zároveň i z důvodů výkonu stanovených činností na území České republiky [§ 2 písm. hh) bod 1 zákona o silničním provozu], nebo pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv vykonává stanovenou činnost v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou [§ 2 písm. hh) bod 2 téhož zákona]. Jelikož osobními vazbami se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, je zřejmé, že jde o skutečnosti, povědomosti o níž disponuje především žadatel o udělení řidičského oprávnění. K pobývání na místě nebo k pobývání a vracení se na toto místo musí nadto docházet po delší dobu, která pro bod 1 činí „alespoň 185 dnů v kalendářním roce“ a pro bod 2 je vymezena znaky „pravidelně“ a „není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou“, a proto k prokázání této podmínky nemusí postačovat listiny, které lze získat v rozmezí několika dní nebo týdnů a to ještě často prostřednictvím zástupce. Soud tu nemůže akceptovat představu, že předloží-li žadatel jednu či více takovýchto listin, musí mu být řidičské oprávnění uděleno a jestliže tak správní orgán neučiní (z důvodů, které jsou v souladu se zákonem a které v odůvodnění rozhodnutí vyjeví), musí každé tvrzení žadatele dopodrobna vyvracet. Tady žádný přesun břemene tvrzení a důkazního břemene nenastává: žadatel je nadále povinen tvrdit a prokazovat hlavně okolnosti svědčící o jeho osobních vazbách, správní orgán je nadále povinen zjišťovat okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (a pro posouzení daného případu). Nesplní-li žadatel své povinnosti, zpravidla to bude mít za následek nevyhovění jeho žádosti.

K prokázání obvyklého bydliště v odůvodnění rozhodnutí ze dne 20. 3. 2014, čj. 24582/OD/13-2/Klep., Magistrát města Karlovy Vary mj. uvedl, že nepopírá skutečnost, že žadateli byl povolen přechodný pobyt na území ČR, nicméně doložené dokumenty dle správního orgánu dostatečně neprokazují, že se na adrese přechodného bydliště žadatel skutečně minimálně 185 dnů v kalendářním roce zdržuje z důvodu osobních a profesních vazeb, případně se tam z důvodu osobních vazeb pravidelně vrací tak, aby byla splněna podmínka obvyklého bydliště v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Správní orgán také vycházel ze skutečnosti, že dle sdělení získaného prostřednictvím MD ČR, vystaveného městem Bad Brückenau, Spolková republika Německo, má žadatel stále svou životní základnu v SRN na adrese: ..., kde žije a má tam samostatný byt. Správní orgán má za to, že předložené doklady, které by měly prokázat obvyklé bydliště žadatele na území ČR, tuto skutečnost neprokazují, neboť při pobytových kontrolách na adrese ..., nejen že zde nebyl nikdo zastižen, ale ani na této adrese není záznam o provozovně, která by zde dle výpisu z živnostenského rejstříku měla být.

V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 12. 5. 2014, čj. 1165/DS/14-3, žalovaný správní orgán k této záležitosti mj. konstatoval, že je toho názoru, že odvolateli nic nebránilo v tom prokázat osobní vazby k území ČR a deklarovanému přechodnému pobytu, pokud je zde skutečně má, tak, jak stanoví zákon o silničním provozu spolu se směrnicí EU o řidičských průkazech. Povinnost prokázání obvyklého bydliště odvolatele na území ČR ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu (nemá-li odvolatel na území ČR trvalý pobyt) a doložení nebo navržení dalších či jiných důkazních prostředků svědčících o osobních vazbách a obvyklém zdržování se na místě s adresou přechodného pobytu na území ČR je odvolateli dána ze zákona. Přesto trvá nadále na vlastním posouzení splnění podmínky obvyklého bydliště a je přesvědčen, že předložením potvrzení (povolení) k přechodnému pobytu na území ČR a výpisu ze živnostenského rejstříku s místem podnikání na stejné adrese přechodného pobytu i bez dalšího splňuje podmínku obvyklého bydliště na území ČR. Takové důkazní prostředky, které by obvyklé bydliště na území ČR ve svém souhrnu dokazovaly, nenavrhuje. ... Je třeba odmítnout tvrzení odvolatele, že závěr správního orgánu o fiktivnosti jeho přechodného pobytu na území ČR je spekulativní, když odvolatel vede spor se správním orgánem a trvá na svém výkladu splnění podmínek předmětných ustanovení zákona o silničním provozu, předně splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR. Doplněné stvrzenky „o platbě nájmu“ na uvedené adrese přechodného pobytu na území ČR je dle odvolacího správního orgánu bez významu a nemá váhu dalšího důkazního prostředku, neboť zmíněné osoby spojují shodné zájmy. Nehledě na skutečnost o dalších osobách (cizinců) ubytovaných na shodné adrese přechodného pobytu se shodnou adresou místa podnikání na území ČR u všech těchto ubytovaných a rovněž s podanými žádostmi o udělení řidičských oprávnění vydáním řidičských průkazů ČR.

Soud může v souladu se svou praxí postup správních orgánů jen aprobovat. Stanovisko, ke kterému v obdobných věcech došel zdejší soud, zaujal také např. Krajský soud v Ústí nad Labem: „*Termín „přechodný pobyt“ obsažený v § 82 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném k 6. 9. 2010) je nutno interpretovat v souladu s legislativní zkratkou v § 2 písm. hh) téhož zákona, která jej pro účely citovaného zákona rozšiřuje o další kvalitu spočívající v délce trvání přechodného pobytu na území České*

republiky. Jako osoby, které mají na území České republiky přechodný pobyt, je tedy nutno pro účely tohoto zákona chápat ty osoby, které mají na území České republiky přechodný pobyt, který trvá alespoň 185 dnů, nebo osoby, které se na území České republiky připravují na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců.“ (rozsudek ze dne 13. 3. 2013, čj. 15 A 132/2010-81, k dispozici na www.nssoud.cz).

Uvedené názory krajských soudů byly – byť ve vztahu k předchozí právní úpravě – aprobovány i Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 13. 11. 2013, čj. 6 As 47/2013-68 (k dispozici na www.nssoud.cz):

„[12] ... Pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. ...

[14] Totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt. ... Dále krajský soud uvažoval takto: „Samotné potvrzení o přechodném pobytu nedokládá délku trvání přechodného pobytu cizince na území České republiky, neboť k podání žádosti postačuje odhodlání občana EU zdržovat se na území České republiky déle než 3 měsíce, které následně nemusí být naplněno. K vydání potvrzení není ani nutné trvání přechodného pobytu na území České republiky po určitou dobu.“ Také tyto úvahy považuje Nejvyšší správní soud za zcela správné a přiléhavé, přičemž kasační stížnost nepřináší žádné argumenty, které by byly způsobilé argumentací krajského soudu otrástit.

[17] Na popsanych závěrech nemůže nic změnit ani novelizace zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 297/2011 Sb. ...“.

Nověji lze poukázat také na tento právní názor Nejvyššího správního soudu: *„„Doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele“ ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nemusí sám o sobě prokazovat obvyklé bydliště žadatele. Rozhodující je v souladu s § 2 písm. hh) téhož zákona skutečný fyzický pobyt, nikoliv pobyt formální.“* (žalovaným správním orgánem zmiňovaný rozsudek ze dne 12. 2. 2015, čj. 7 As 287/2014-36).

V.2.2 Potvrzení o přechodném pobytu

Podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu musí být k žádosti o řidičské oprávnění přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména

1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,
2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,
3. nájemní smlouva k nemovitosti,
4. potvrzení o zaměstnání,

5. výpis z živnostenského rejstříku.

Citované zákonné ustanovení by zřejmě izolovaně mohlo být vykládáno i tak, že jako doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele by stačilo např. potvrzení o přechodném pobytu, vezme-li se však v úvahu kontext zákona o silničním provozu a zákona o pobytu cizinců na území České republiky, dojde se bez větších problémů k závěru podstatně odlišnému.

Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba

1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo

2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Je tedy nutno zodpovědět otázku, zda potvrzením o přechodném pobytu lze prokázat skutečnosti stanovené v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Podle § 87a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky Ministerstvo vnitra vydá občanu Evropské unie na jeho žádost potvrzení o přechodném pobytu na území, pokud občan Evropské unie *a)* hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a *b)* neohrozil bezpečnost státu nebo závažným způsobem nenarušil veřejný pořádek.

Podle § 87d odst. 1 téhož zákona Ministerstvo vnitra žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže *a)* žadatel se stal neodůvodnitelnou zátěží systému dávek pro osoby se zdravotním postižením nebo systému pomoci v hmotné nouzi České republiky (§ 106 odst. 3), s výjimkou osob, na které se vztahuje přímo použitelný právní předpis Evropských společenství, *b)* je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, *c)* je žadatel evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154) a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Vydávání potvrzení o přechodném pobytu na našem území je značně formalizovaný postup, kdy se vyhová každému občanu Evropské unie, který hodlá v České republice pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a u něhož nebyly zjištěny negativní podmínky stanovené v § 87a odst. 1 písm. b), resp. v 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Jiné skutečnosti zde Ministerstvo vnitra nezjišťuje a tudíž ani neosvědčuje, ani nepotvrzuje. Z řečeného plyne, že potvrzení o přechodném pobytu sice prokazuje adresu místa hlášeného pobytu cizince na našem území (§ 87n odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky), ale nemůže neprokazovat, že fyzická osoba na určitém místě na území České republiky pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb

stanoveného druhu nebo že na určitém místě na území České republiky pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací.

Potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky proto není samo o sobě dostatečným důkazem o tom, že určité místo na našem území je obvyklým bydlištěm cizince na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu [§ 2 písm. hh)].

V.2.3 Nájemní smlouva a výpis z živnostenského rejstříku

V žalobě poukazuje žalobce na to, že správnímu orgánu předložil také nájemní smlouvu a výpis z živnostenského rejstříku. Ve správním spise se opravdu nachází jednak smlouva uzavřená dne 10. 5. 2013 mezi K.M. jako pronajímatelem a žalobcem jako nájemcem o nájmu bytové jednotky č. 3 o velikosti 3+1 v budově ..., a jednak výpis z živnostenského rejstříku vydaný Magistrátem města Karlovy Vary dne 5. 12. 2013 pod čj. ŽÚ/U14037/2013/Bas s datem vzniku oprávnění: 2. 12. 2013. K tomu soud konstatuje, že uvedené listiny dokládají vznik určitých (subjektivních) práv, ne však to, že tato oprávnění byla skutečně naplňována či naplněna. Nájemní smlouva tedy není sama o sobě dostatečným důkazem, že osoba uvedená jako nájemce předmětnou nemovitost užívá a jak dlouho ji užívá, a výpis z živnostenského rejstříku není sám o sobě dostatečným důkazem, že osoba tam uvedená na našem území podniká a jak dlouho tu podniká. Ve sporných případech k tomu musí přistoupit další důkazy nebo jiné podklady pro vydání rozhodnutí (např. další listiny či výpovědi svědků). Takovým hodnověrným podkladem ovšem nejsou dodatečně předložené stvrzenky o úhradách nájemného, protože i kdyby nebudily pochybnosti, které vyjádřil správní orgán, maximálně by svědčily o platbách za nájem, nikoli o skutečném užívání bytu právě žalobcem.

V.2.4 Volné hodnocení důkazů

Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Ohledně této zásady (volného hodnocení důkazů) se Vrchní soud v Praze vyjádřil – ještě za účinnosti správního řádu z roku 1967 – takto: „*Správní orgán může přistoupit k hodnocení důkazů (§ 34 odst. 5 spr. ř.) teprve po vyčerpání možnosti odstranit existující rozpory v důkazech. Jestliže se však rozpory odstranit nepodaří, je nezbytné, aby správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, v čem rozpor spočíval, co bylo učiněno pro jeho odstranění, proč se to nepodařilo a ke kterým důkazům se nakonec při svém hodnocení přichýlil a které důkazy odmítl a proč.*“ [rozsudek ze dne 25. 2. 1997, čj. 6 A 139/94-17, publikovaný v Soudní judikatuře ve věcech správních, roč. 1, č. 12, s. 362-366].

Na zásadu volného hodnocení důkazů tedy úzce navazuje povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění [rozhodnutí] uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán

řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

K požadavkům na odůvodnění rozhodnutí zaujal Vrchní soud v Praze – opět ještě za účinnosti správního řádu z roku 1967 – toto stanovisko: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ [rozsudek ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23, publikovaný pod č. 27/1994 ve Sbírce soudních rozhodnutí ve věcech správních – příloze časopisu Správní právo, rok 1994. č. 2, s. 90/XXVIII až 93/XXXI].

K tomu soud konstatuje, že v daném případě se správní orgány s žalobcem předloženými listinami vyrovnaly dostatečně jasně, určitě a srozumitelně. Z odůvodnění jejich rozhodnutí, kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, tvoří podle ustálené judikatury správních soudů jeden celek, jsou patrné úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí, resp. z jakých – pro soud akceptovatelných – důvodů je neměly bez dalšího za průkazné. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů netrpí podle názoru soudu nedostačujícím odůvodněním a není proto důvodu rušit je pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. V dalším se odkazuje přímo na odůvodnění rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 20. 3. 2014, čj. 24582/OD/13-2/Klep., a rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 12. 5. 2014, čj. 1165/DS/14-3.

Z důvodů uvedených výše se tedy zdejší soud neztotožňuje s přesvědčením žalobce, že prokázal existenci obvyklého bydliště na území ČR.

V.3 Zákon č. 247/2000 Sb.

Žalobce se dovolává zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění pozdějších předpisů.

K tomu soud uvádí, že podle § 13 odst. 1 tohoto zákona výuku a výcvik k získání řidičského oprávnění může provádět výlučně provozovatel autoškoly. Provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která e) splní další podmínky, pokud je pro získání řidičského oprávnění vyžaduje zvláštní zákon^{2a)} [poznámka ^{2a)} odkazuje na zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů]. Podle § 13 odst. 5 zákona č. 247/2000 Sb. skutečnosti uvedené v odstavci 1 písm. e) dokládá žadatel čestným prohlášením. Podle § 25 věty první a druhé tohoto zákona je provozovatel autoškoly povinen před zahájením výuky nebo výcviku zaslat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny provozovatele autoškoly seznam žadatelů o řidičská oprávnění zařazených do výuky a výcviku. V seznamu uvede jméno a příjmení žadatele, jeho datum narození, adresu, číslo řidičského průkazu, pokud jej

vlastní, druh výuky a výcviku a skupiny vozidel, pro které budou výuka a výcvik žadatelů prováděny, adresu učeben, kde bude prováděna výuka, seznam cvičných vozidel, na kterých bude prováděn výcvik, a den zahájení výcviku. Podle § 32 odst. 2 uvedeného zákona provozovatel autoškoly je povinen nejpozději do 15 dnů ode dne ukončení výuky a výcviku, popřípadě doručení žádosti žadatele o přihlášení k opakované zkoušce podle § 39 odst. 2 písemně přihlásit žadatele o řidičské oprávnění u obecního úřadu obce s rozšířenou působností ke zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla pro získání řidičského oprávnění, pro které žadatel absolvoval u provozovatele autoškoly výuku a výcvik, popřípadě k opakované zkoušce. Příslušným je obecní úřad obce s rozšířenou působností podle místa provozovny provozovatele autoškoly. Podle § 32 odst. 3 zákona č. 247/2000 Sb. příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností neprodleně písemně sdělí žadateli prostřednictvím autoškoly místo, datum a čas konání zkoušky z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla, popřípadě opakované zkoušky. Obecní úřad obce s rozšířenou působností zařadí žadatele ke zkoušce z odborné způsobilosti, popřípadě opakované zkoušce tak, aby byla zahájena nejpozději do 15 dnů po obdržení žádosti provozovatele autoškoly o přihlášení ke zkoušce, a bude dbát, aby požadavek autoškoly byl uspokojen v jednom termínu.

Z citovaných ustanovení plyne, že obecní úřad obce s rozšířenou působností dostává o žadateli výše uvedené údaje a zařazuje jej ke zkoušce z odborné způsobilosti. Nikterak však z nich nevyplývá, že by tento úřad byl při postupu v intencích zákona č. 247/2000 Sb. oprávněn či povinen zabývat se otázkou, zda žadatel má na území České republiky obvyklé bydliště. Není tu tedy založena žalobcem požadovaná kontinuita správního rozhodování a právního očekávání. Může tudíž dojít k tomu, že žadatel je přijat k výuce a výcviku a zařazen k odborné zkoušce v rámci zákona č. 247/2000 Sb., ale následně mu v řízení podle zákona o silničním provozu není uděleno řidičské oprávnění, resp. jeho žádost o udělení řidičského oprávnění je zamítnuta.

V.4 Ostatní námitky

K ostatním námitkám žalobce se soud vyjadřuje na té úrovni konkrétnosti, v jaké byly v podané žalobě prezentovány. Podle názoru soudu odůvodnění napadeného rozhodnutí nesvědčí o tom, že by se žalovaný nezabýval skutečným obsahem žalobcova odvolání. Soud nemá za to, že by žalobce (jednoznačně) splňoval (všechny) podmínky uvedené v čl. 9 směrnice Rady 91/439/EHS ze dne 29. července 1991 o řidičských průkazech, resp. v čl. 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech. Na rozdíl od žalobce soud nepokládá za pro přezkoumávanou věc příléhavý rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Akyüz, C-467/10, neboť žalobcova žádost o udělení řidičského oprávnění nebyla českými orgány zamítnuta proto, že na území Německa by žadatel musel projít lékařsko-psychologickým vyšetřením. Soud v rozsahu, v jakém na základě žaloby přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného, nedošel k závěru, že v předchozích řízeních nebyl řádně zjištěn stav věci a že se žalovaný řádně nevypořádal s odvoláním žalobce.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Náhrada nákladů řízení je upravena v § 60 s. ř. s. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, požádal o přiznání paušální náhrady hotových výdajů v celkové výši 600,- Kč za dva úkony (vyjádření žalovaného k žalobě a účast na jednání před soudem) ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. V uvedeném nálezu došel Ústavní soud k tomuto závěru: *„Za ústavně konformní je nutno pokládat takový postup civilních soudů, při němž v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem přiznaly paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznávají, pokud je to nutné pro naplnění rovnosti účastníků řízení, tuto paušální náhradu coby náhradu hotových výdajů podle § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není. Zásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod lze totiž v posuzovaném případě naplnit přiznáním paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“*

Zdejší soud má za to, že u správních orgánů nutno rozlišovat náklady běžné úřední činnosti a náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti. Toliko u druhých z nich by bylo možno uvažovat o jejich přiznání (i ve smyslu výše citovaného nálezu Ústavního soudu). Náklady spojené s vypracováním vyjádření správního orgánu k žalobě a s účastí jeho pracovníka u soudního jednání však bezpochyby náleží do kategorie náklady běžné úřední činnosti. Zdejší soud se tu opírá o argumentaci, k níž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, jež se sice přímo týká cestovních nákladů správních orgánů, ale *per analogiam* se jistě vztahuje také na paušální náhradu hotových výdajů. I když uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je třeba studovat jako celek, zdejší soud z něj jako pro posuzovaný nárok zvláště inspirativní uvádí bod 25 jeho odůvodnění: *„... s výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu, povolaného na základě příkazu ústavodárce k ochraně práv jednotlivců (srov. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Náklady takto vzniklé při této standardní činnosti správních orgánů jsou stejně jako veškeré náklady na fungování veřejné správy hrazeny z veřejných rozpočtů, tj. z výtěžku daní a poplatků hrazených všemi občany na základě zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod). Povinnost občanů přispívat nad rámec běžné daňové povinnosti k úhradě nákladů orgánů veřejné moci v souvislosti určitými úkony se v zásadě omezuje na správní a soudní poplatky vymezené příslušnými předpisy. Náklady spojené s cestováním pracovníků správních orgánů při provádění jejich úředních úkonů tak patří do stejné kategorie nákladů spojených s běžnou úřední činností jako platy těchto pracovníků, poštovné, náklady na nákup potřebného zařízení (např. výpočetní techniky*

včetně příslušného software) a materiálu (papíry, obálky, kancelářské potřeby), náklady spojené s pořízením či pronájmem budov potřebných pro činnost úřadů apod. Podle rozšířeného senátu neexistuje žádný důvod právě náklady cestování úředníků z této množiny nákladů spojených s činností veřejné správy (s její běžnou úřední činností) vydělovat a účtovat k náhradě vůči účastníkům řízení před správními soudy. Ad absurdum by žalované správní orgány v případě úspěchu v soudním řízení mohly obdobně nárokovat i další náklady své běžné úřední činnosti, např. mzdové náklady vynaložené na práci příslušných úředníků v souvislosti se soudním řízením na základě hodinové sazby, hotové výdaje na základě paušální náhrady ..., přičemž by mohly odkazovat na otevřený výčet nákladů řízení uvedený v § 57 odst. 1 s. ř. s.“.

Z uvedených důvodů zdejší soud žalovanému správnímu orgánu požadovanou náhradu nákladů řízení nepřiznal a rozhodl, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 24. června 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Lenka Kovandová